

WIJ EN HET MODERNE LEVEN

Beste R.

Particulier schreef ik je reeds: op een gedeelte van je brief wilde ik liever hier, in ons blad, antwoorden. Want wat jij vraagt: „hoe moet ik die twee rijmen: Godsvertrouwen en zelfvertrouwen? Want je moet toch zelfvertrouwen hebben, om flink te zijn en zelfbewust op te treden, en aan den anderen kant is je altijd geleerd, dat je al je vertrouwen op God moet stellen,” dat is iets, waar misschien ook andere lezeressen wel eens moeite mee gehad hebben.

Onze tijd wil er wel aan, aan dat zelfvertrouwen. „Macht, macht, dat is het, waar 't om gaat”. En wie kan ooit tot macht komen; wie kan zelfs in het gewone leven er maar aan denken te slagen, zonder tenminste een beperkte dosis zelfvertrouwen?

Dat zijn opvattingen die spreken ook tot het hart van Christelijk-opgevoede jonge menschen. Er dunkt hun niets tegen te zeggen. Want omdat ze jong zijn, voelen ze zich krachtig; willen ze uitgroeien, genieten ze er van hun macht te gevoelen en te gebruiken.

Maar dan komen de ouderen en spreken van „niets kunnen in eigen kracht”; van „niets worden voor God en 't alles van Hem te verwachten.” En dan lijkt wat de Bijbel en wat het reële leven eischt met elkaar in flagranten strijd.

Bij den mensch, zooals hij van nature is, kunnen we tweeërlei zelfvertrouwen onderscheiden: dat wat voortkomt uit het kennen van eigen kracht, en dat wat voortspruit uit het niet-kennen van eigen onmacht en onverstand. De laatste categorie is vaak de meest zelf-bewuste en ook 't moeilijkst te genezen: de verstandige mensch erkent eerder eigen onmacht dan de onverstandige eigen zothed. En wijl degenen, die tot de laatste categorie behooren, vaak niet weten wanneer ze nederlagen lijden of een mal figuur slaan, doen we beter hen verder buiten beschouwing te laten, temeer daar uit je brief blijkt, dat jij niet bij hen behoort.

Wanneer nu God ingrijpt in het leven der zich sterk-voelenden, geschiedt dit zoo, dat ze, door tegenslagen, door nederlagen, door 't zich-geplaatst-zien voor 't onmogelijke, eigen onmacht leeren inzien en hun zelfvertrouwen verliezen.

Pas wanneer ze zoo klein zijn geworden, dat ze leeren bidden: „ik kan niets, Heer, ik heb mijn leven bedorven, neem Gij nu dat leven en vorm het nog zoo, dat het dient tot Uw eer”, zijn ze waar ze komen moeten.

„Dus dan zijn ze geheel geworden tot werktuigen, en laten ze zich leven, willoos en doelloos?”

Neen, dan plaatst God hen opnieuw voor het leven en zegt: „maak er van wat Ik wil, dat gij er

van maken zult. En aanvaard die taak in Mijn kracht.”

En dan durven ze opnieuw het leven aan, doch met God. Dan weten ze, dat ze kunnen, wat Hij van hen vraagt, omdat Hij het vraagt.

En dan keert het zelfvertrouwen terug. Doch nu ontspringt het niet in 't gevoel van eigen kracht, doch nu wortelt het in 't Godsvertrouwen.

En dan wordt de verhouding zoo, dat de mensch werkt en ijvert als kwam het alles op zijn eigen kracht aan. Maar dat hij daarbij 't welslagen verwacht van God alleen.

Als jij dus (om nu tot je brief terug te keeren) het werk, dat je wacht, voelt als de van God je opgelegde taak, dan kan, en als 't goed is dan zal die wetenschap je ook schenken het rustige zelfvertrouwen, dat voor 't goed volbrengen ervan noodig is. Niet, dat er ook dan nog niet eens moeilijke oogenblikken zullen komen. Maar wanneer je werkelijk voelt: ik sta hier niet om mijn eigen wil te doen, of om mij-zelf groot te maken, maar om te probeeren in alle nederigheid Gods wil te volbrengen, en Gods gedachten met mij uit te werken, dan is dit weten de steun, die je staande houdt.

Om één ding moet je echter denken. God schiep ieder mensch met een eigen karakter en een eigen aanleg. En wanneer nu jouw aanleg soms zoo is, dat je neigt tot schuchterheid, dan moet je niet probeeren met een zeker bravoure op te treden en te zeggen: „hier ben ik”. Maar dan moet je je werk in stilheid en nederigheid doen en tevreden wezen met op den achtergrond te blijven. Want alleen wanneer je je houdt binnen de grenzen, die God-zelf door je aanleg, door je omstandigheden, om je heen heeft getrokken, kun je Zijn zegen verwachten. Wil Hij wellicht later die grenzen verwijderen, dan zal dit je, wanneer je kinderlijk let op Zijn leiding, ook duidelijk worden.

Ik hoop, dat je nu die twee begrippen: zelfvertrouwen en Godsvertrouwen, niet meer ziet als onvereinigbaar, maar als voortvloeiend het een uit het ander.

Met hartelijke groeten:

J. M. W.—W.

.....
Een blijde blik is zonneshijn,
Die soms het donkerst hart doet gloeien!
Wil toch, waar zooveel tranen vloeien,
Niet zuinig op een glimlach zijn.

TEN KATE.